

Rom 8, 6

6: For kjødets sinnelag (vilje, attrå) er død, men Åndens sinnelag er liv og fred.

Her får vi ser hva som er selve "grunnstoffet" og drivkraften i såvel kjødets sinnelag som i Åndens sinnelag. For kjødets sinnelag er død. Og hvilken "død" Paulus tenker på her, det finner vi ved å se på det han setter opp som motsetning: "Åndens sinnelag er liv og fred". Det taler jo helt klart om en tilstand her i livet. Det gjelder det åndelige livet og freden med Gud, slik Paulus også sier det i v. 10: "ånden er liv", og i kap. 5: 1: "Da vi altså er blitt rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud". Uttrykket "død" taler da altså her om en tilstand i dette livet, altså den åndelige døden. Derfor sier ikke Paulus at kjødets sinnelag fører til død, men at "kjødets sinnelag er død". Hvis denne tilstanden derimot får fortsette, da blir denne døden også den evige død. Men allerede her i livet "er kjødets sinnelag død": den døden som etter Guds aller første advarsel inntrådte den dagen mennesket syndet (1Mos 2: 17). Denne åndelige død taler Skriften ofte om, og i konkret formulering. Paulus sier f. eks. i 1Tim 5: 6 om et kjødelig menneske at han "er død mens han ennå lever". Og i Ef 2: 1, 5 taler han om "dere som var døde i deres overtredelser og synder", og om at "vi var døde i overtredelsene".

Herren Kristus talte så sterkt om denne døden, at han sammenliknet den med et lik som skulle begraves. Han sa: "la de døde begrave sine døde". Og når Herren har talt på denne måten, vær da klar over at like sikkert som at et lik er dødt og ikke kan gjøre seg selv levende, like umulig vil det være for den åndelig døde å foreta seg noe som helst som har med det åndelige livet å gjøre.

Denne åndelige døden er det altså Paulus taler om, når han sier at "kjødets sinnelag er død". Når "de som lever etter kjødet" tenker, oppfatter, og streber bare etter det "som hører kjødet til", så er altså dette ingen tilfeldighet, ikke noe de selv fritt velger. Det har med en bestemt naturlov å gjøre. Det kjødelige sinnet kan ikke være annerledes. Det ligger under for en tung overmakt, nemlig døden. Det har mistet det livet som kan oppfatte og strekke seg etter det som hører Ånden til. Slik Paulus klart uttrykker det i v. 7, der han taler om "kjødets sinnelag", og sier ikke bare at "det bøyer seg ikke inn under Guds lov", men han tilføyer: "og har heller ikke evne til å gjøre det". Det samme sier han i 1Kor 2: 14: "Det naturlige menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til ... Han kan heller ikke kjenne dem". Det er dette som er å være "død". Og dette er altså "kjødets sinnelag". Men "de døde skal høre Guds Sønnens røst. Og de som hører, skal leve". Og det sinnelag som da fødes i et menneske, taler apostelen så videre om.

Men Åndens sinnelag er liv og fred. Åndens sinnelag er "liv". Det sinnelaget som nå kjenner, fatter og kan strekke seg etter det som hører Guds Ånd til (v. 5), er et guddommelig liv i sjelen. Og dette livet består i at Guds Ånd bor i oss (v. 9), at vi har et hemmelighetsfullt, men virkelig og inderlig samfunn med Gud selv som er det evige livet. Og dette livet er ikke dødt og uvirksomt. Det lever og oppleves i hele vårt vesen. Først og fremst i det sinn som erfarer, er opptatt med og strekker seg etter det som hører Ånden til. Men Åndens første oppgave er jo å åpenbare og opphøye Kristus. Slik vil også Kristus være midtpunktet for det åndelige livet. Sjelens innerste sinnelag og tanker er nå rettet mot ham. I ham har nå denne sjelen sitt liv, og i ham også den maten dette livet skal leve på.

Kristus er ganske riktig først og fremst vårt liv i den forstand at vi gjennom og i ham har friheten fra den evige døden, og løftet om det evige liv. Men også på den måten at "Kristus lever i meg", når vi lever i tro på Guds Sønn (Gal 2: 20), at han er målet for sjelens sinnelag, trøst, glede og håp. Og gjennom dette virker han også det som er hans egen natur; en ny og hellig kjærlighet, en hellig

nidkjærhet som gir seg utslag i all ny omsorg, tanker, ord og gjerninger. Slik vi ser det hos dem som er født på ny.

Men Åndens attrå er også "fred" - "liv og fred". Apostelen skildret det kjødelige sinnelaget bare med ordet "død". Men her, når det gjelder motsetningen, omtaler han det som er Åndens sinnelag ikke bare med "liv", men også "fred". Det er fordi han i neste vers vil gå nærmere inn på den ufreden som rår i det kjødelige sinnelaget. Der, i v. 7, forteller han at "kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud", at "det bøyer seg ikke inn under Guds lov". Og i v. 8 sier han at disse kjødelige "kan ikke være til behag for Gud". Av alt dette merker vi at med "fred" menes her først og fremst fred, vennskap, med Gud. Altså at sjelen nå har Guds nåde og kjærlighet, så vel som at den på sin side har et fortrolig samfunn med Gud i kjærlighet. Apostelen sier i v. 15: "Dere fikk ikke trelldommens ånd så dere igjen skulle bli ført inn i frykt, men dere fikk barnekårets Ånd, og i Ånden roper vi: Abba, Far!" Da sjelen fikk oppleve Guds nåde, at han hadde forlatt den alle dens synder og nå er tilfreds med den gjennom Sønnens fullkomne verk, da får den tidligere så skremte samvittigheten en fred som overgår all forstand.

Følgene av denne freden med Gud er da også at sinnet samstemmer med Guds vilje. Ordet "fred" dekker altså her på alle områder motsetningen til det fiendskap mot Gud og strid mot hans lov som omtales i v. 7. Vi har ikke ord for hvor salig det er å ha fred med Gud. Ingen ulykke er så stor for et menneske, som at det står i motsetning til sin Skaper. Men så er heller ingen ting så salig, som fred og samfunn med ham. Denne freden med Gud, som også kalles "Guds fred", og ofte, slik som her, bare "fred", er, på samme måte som med rettferdigheten i Kristus, egentlig Guds rike i sjelen. Paulus sier: "Guds rike består ... i rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd" (kap. 14: 17). Men når Åndens sinnelag altså er "liv og fred" - et guddommelig liv i sjelen, og en salig fred med Gud - er det ikke da opplagt at et slikt sinn må være rettet mot det som hører Gud til? Dette er like så uunngåelig som at de kjødelige vil måtte ha sitt sinn rettet mot det som hører kjødet til. Bare fordi kjødets sinnelag er "død". Her ser vi sammenhengen i apostelens ord. Men så fortsetter han, da med å tale om det hvordan det kjødelige sinnelaget egentlig er.